

Voor alle kleine én grote mensen

Snor & Ootje

De Vallei van Verbeelding

Inhoudsopgave

1. Verdwaald	7
2. Het rondjesspoor	10
3. Het betoverende web	20
4. De Vallei van Verbeelding	28
5. De Veranderboom	36
6. Het Glinstermeer	44
7. Het dromerige licht	51
Epieploog	60

Hoofdstuk 1 - Verdwaald

Een smalle zonnestraal schijnt precies op het neusje van Ootje. Langzaam rekt ze zich uit en opent haar groene ogen. Om haar heen ziet ze een mooi landschap, vol met struiken en hoge bomen. *Waar ben ik?* denkt ze. Haar oortjes schieten overeind, want ze hoort een vreemd brommend geluid. Behoedzaam sluipt ze erop af en met haar pootje schuift Ootje voorzichtig een aantal takken van struiken opzij. Dan slaakt ze een zucht van opluchting, want in de schaduw van een grote berkenboom ligt haar beste maatje: Snor!

Ootje kijkt naar Snor, die in een diepe slaap is en snurkt. Haar snorharen en oogleden trillen en haar pootjes bewegen heen en weer alsof ze aan het wandelen is. Ze is in dromenland, weet Ootje.

‘Snor?’ fluistert Ootje. Zachtjes raakt ze met haar neusje de staart van Snor aan.

Snor opent haar helderblauwe ogen en komt slaperig overeind. Als ze haar kopje draait, ziet ze een kleine lapjeskat met twinkelende oogjes voor zich staan.

‘Ootje, daar ben je,’ roept ze blij.

‘Hoi, Snor, fijn dat je wakker bent!’

Snor rekt zich een keer goed uit, gaat zitten en kijkt Ootje serieus aan. ‘Ik had net een vreemde droom, Ootje. We vulden onze knapzakjes met spullen voor onderweg en verlieten ons huis om op reis te gaan. We liepen door een grot en moesten snel zijn, want we werden steeds achtervolgd door enge schaduwen.’

‘Eh, Snor, het lijkt erop dat we echt op reis zijn gegaan,’ zegt Ootje, terwijl ze angstig om zich heen kijkt. ‘Ik heb geen idee waar we zijn. Weet jij nog hoe we hier zijn gekomen?’

Snor staat op en kijkt onderzoekend rond. Ze duwt haar neusje de lucht in en snuift de frisse bosgeur op, maar schudt dan haar kopje. ‘Het spijt me, maar ik heb werkelijk geen idee ...’

‘Oh, nee, ik wil niet verdwaald zijn!’ jammert Ootje. Ze laat haar snorharen hangen.

Snor loopt naar een plekje in de warme zon, gaat zitten en kijkt bedenkelijk. ‘Als we uitvinden waar we zijn, kunnen we ook de weg terug naar huis weer vinden. Kom, laten we hier linksaf gaan en zoeken naar aanwijzingen. Dan herinneren we ons vast alles weer.’

Gerustgesteld door Snor veren Ootjes snorharen weer omhoog. Samen speuren de katjes de omgeving zorgvuldig af. Bij ieder vreemd geluid kijken Snor en Ootje behoedzaam om zich heen, want allebei hebben ze het gevoel dat ze door iets of iemand worden beloerd. Ze rollen met hun pootjes stenen om en snuffelen in konijnenholletjes. Ootje klimt zelfs in een hoge boom om te kijken of ze vanaf boven meer ziet.

‘Hé, Snor, ik zie wat achter die struik, vlak bij jou op de grond.’ Vlug en behendig klimt Ootje naar beneden en rent naar de struik toe. ‘Kom snel, ik heb iets ontdekt!’

Volg ons op de poot!

snorenootje.nl